

Oude beelden blijven inspireren, maar christelijke boodschap kunstzinnig vertalen is niet eenvoudig

PINKSTEREN

Helper in alle stilte

René STOCKMAN

W e kennen deze woorden van Jezus: „Ik laat u niet verweesd achter, Ik zal u de helper zenden.” (Johannes 14, 18; 15, 26). Misschien zijn we niet onverdeeld gelukkig met dat woordje ‘helper’. Het doet ons denken aan een hulpje, een knecht of een meid die het huishoudelijk werk doet. Is dat wel de geschikte terminologie om de heilige Geest aan te duiden?

Laat ons eens nadenken over de rol die zo’n helper te vervullen heeft. Vaak ervaren we pas wat iemand betekent, als die persoon er niet meer is of even wegvalt. De tuin blijft verwaarloosd achter, het vuilnis stapelt zich op, duizend kleine dingen waar nooit niemand aan denkt, blijven liggen... De ideale knecht is diegene die weet wat van hem verwacht wordt en zonder veel lawaai ook alles uitvoert. Hij maakt het leven comfortabel en is gelukkig met zijn dienstbare rol.

Eigenlijk worden we in ons leven voortdurend ondersteund. Wanneer we opstaan, zijn we niet meer verwonderd over het feit dat we het licht kunnen aansteken en dat er water uit de kraan komt. Nochtans zijn die dingen het resultaat van menselijke arbeid. We komen aan tafel zitten en daar ligt brood en toespis, en de geurende koffie wordt uitgeschonken. Opnieuw denken we er niet aan hoeveel mensenhanden eraan te pas kwamen om dat allemaal voor ons te bereiden. En zo kunnen we doorgaan.

Beeld je eens in dat je als een Robinson Crusoe helemaal alleen op een verlaten eiland zou vertoeven. Wat zou je dan allemaal moeten doen om in leven te blijven? Velen van ons zouden wellicht gewoon niet kunnen overleven. Het zou ons kunnen genezen van de illusie dat we alles zelf kunnen en dat we niemand nodig hebben. Dat is de hardnekkige overtuiging die het individualisme ons voorhoudt. Daarvan moeten we genezen, daaruit moeten we bevrijd worden.

De ervaring op het materiële vlak brengt ons op het geestelijke niveau. Ook daar moeten we genezen van de illusie dat we ons leven alleen kunnen opbouwen. Daar moeten we zelfs nog leren dat bidden in eerste instantie niet

De tuin blijft niet verwaarloosd achter. We staan er niet bij stil hoeveel er voor ons wordt gedaan. © Reporters

spreken is. Bidden is luisteren, in een zekere passiviteit treden en zich openstellen voor wat God wil doen.

Zijn we bereid ons hart te openen en het risico te lopen door mekaar te worden geschud door Gods Geest?

Het gebed „Kom, o heilige Geest” is eigenlijk bekennen dat we het alleen niet kunnen waarmaken. Het uitspreken, is ons herinneren aan Jezus’ belofte om een helper te zenden. Dit korte smeekgebed zou het gebed moeten zijn van de vroege morgen, wanneer we de dag aanvangen. Daarmee roepen

we om Gods hulp en zetten we ons in een ontvangende houding. Ikzelf weet niet hoe ik moet bidden. We kunnen enkel de heilige Geest in ons laten bidden, zoals Paulus het zo sterk uitdrukte. Zoals we in ons materiële leven voortdurend de hulp nodig hebben van anderen om in leven te blijven, zo hebben we ook voortdurend de hulp nodig van Gods Geest om geestelijk te leven en te blijven leven.

Dat ene zinnetje van Jezus, dat Hij ons de helper zal sturen, is dan ook van levensbelang. Maar opnieuw, zoals met alles in het geestelijke leven, gaat het hier om een vrij aanbod. Ook hier worden we in onze vrijheid gerespecteerd en komt, na de uitdrukkelijke belofte, het initiatief in onze handen te liggen. Wij moeten de potentiële werking van de heilige Geest acti-

veren. Het is alsof onze computer op waakstand is gezet en we drie toetsen tegelijk moeten indrukken om het programma te activeren. Het programma is er, maar het zit achter het scherm verborgen. Alleen als we de drie toetsen indrukken, verschijnt het en wordt het geactiveerd.

Jezus heeft de werking van de Helper geprogrammeerd. De Helper zal voortzetten wat Jezus in deze wereld begonnen is. Dat klinkt door in de volledige afscheidsrede van Jezus. Hij laat ons niet verweesd achter. „Kom, o heilige Geest” mogen we bidden om zijn gaven in ontvangst te nemen. Zijn zevenvoudige gaven die ons hart moeten omvormen en ons de ware prioriteiten in het leven moeten tonen. „Maak weer zacht wat is verhard, koester het

verkilde hart, leid wie zelf de weg niet vond.” Neen, alleen vinden we de weg niet.

Zijn we bereid ons hart te openen en het risico te lopen door mekaar te worden geschud door Gods Geest? Of blijven we ons veilig afschermen en sluiten we ons op in een zelfgenoegzaam bestaan? Ja, kom o heilige Geest, geef ons uw gaven zevenvoud, de gave van wijsheid, van inzicht, van raad, van sterkte, van kennis, van vroomheid en van ontzag voor God.

Deze tekst komt uit het boek van broeder René Stockman, algemeen overste van de broeders van Liefde, *De vreugde van God is de levende mens*, Halewijn, Antwerpen, 2012, 18,50 euro, ISBN 978 90 8528 233 4. Zie bladzijde 17.